

NAGY GÁBOR

Mario színt vall

*Mióta átkozol s imádba foglalsz,
mióta sóhajok vak tűivel
szurkálsz, ernyedv vudubabát,
nem jajgatok, beérem ennyivel:*

*égre rajzollak cigarettafüsttel.
Ha koncentrálok, tán a mosolyod
gyöngysora is megcsillan még,
mikor tengerből bukik föl a hold.*

*Majdnem tönkretettél! Hogyan hihetted,
hogy, kajla kölyköt, férfivá teszel,
s napról napra fojtogatóbb
hiányodtól szűküljek, vesszek el?!*

*Hímringyód voltam csak, Julia néni,
lettem volna a párnád, takaród.
Ittam illatod s nedveid,
s nem kulcsolódott rám polipkarod.*

*Mégis: rám nehezedtél, mint a szikla.
Megunni nem – megelégetelek,
álmába zuhan vissza így
a gyerek, kit korán ébresztenek.*

*Mint hűsevő virág, szemem láttára
csukódtál be, fekete lett szemed.
Rágtad a prédát: magadat –
és én nem tudtam jóllakni veled.*

*Gyűlölsz? A gyűlöleted nekem édes,
míg engem is elemészt a harag.
Lettél volna – nem igazibb,
csak mint a kamasz vágyak, igazabb!*

*Nem fog átok, fekete mágia
rajtam, erőssé tettél, tánti.
Nem én kiáltok hozzád, csak
a visszhangod fog tarkón találni.*

Julia néni a halálos ágyán

*Már emlékezni is felesleges.
Halálra szánt, aki csak emlékezni tud,
hátranézve meg elvétí az utolsó kaput.
Látod, Mario, még rímelttem is.
Te tanítottál rá, meg az anapeszthusokra.
De az is csak cafrang volna
a semmi kérlelhetetlen kopárságán.
Hagyjuk.
Nagyobb trouvaille ennél, hogy
hozzám öregedtél. Lehetnének
rezgő fejű, együtt-csoszogó pár.
Jó, hogy nem így lett. Meggyűlöltél,
én meg szántalak volna. Keserű
szerelemmel. Ó, mivé lett a
forgószél-szenvedély, ahogy egymásnak
estünk a tengerparti zuglakásban,
mivé, milyen görccsé csomósodott
a csókjainkban csorduló nedv? És hová
gomolygott az együtt-szívott cigaretta
áldozó-füstje? Sokáig így láttalak
magam előtt, füst-rajzolta sziluettként,
szád sarkában fanyar mosollyal.
Olyannak látalak most, mint egy tenger-
mosta szürke követ. Épp csak ijesztő,
ahogy a kezemhez simul.
Emlékszel? Azt mondtad: múltam van, nincs
jövöm. Elkoptam, mire kézhez
vehettél, s eztán csak morzsálódni fogok.
És csapódtál egyik kecses inú üszőtől
a másikig. Meghártál egyet s rúgtattál
odébb. Mit reméltél, mondd? Hogy a sóvár
ölemben megtalálsz a ritmust,
ami markodban lüktetett, amikor tépted,
haraptad mellemet? Nem
meredező bimbóim írták azt tenyered
vonalaiba, Mario, hanem a szívem.
Ez a múlt-sebzett, félreverő félszív.
Most készül utolsót rángani. De a tiéd
is ki-kihagy: egy darabját itt hagytad
nálam. Emlékszel? Azt mondtam: bármikor
a tenyeremben viszem hozzád, egy darabka
Mariót. Csakhogy én már akkor is tudtam:
nem ismerne rá, kivetné a tested. —
Ahogy telt az idő, ahogy a váltakozó
szélirányhoz idomulva hármat csavarodott
a mangófa törzse a kertben,
ahogy a fán hagyott gyümölcsről*

hámlik le a fény, s töpped, gyűrődik héja,
 ahogy a falakat mind magasabban veri
 fel a penész, úgy facsarodtam öreggé,
 örömtelenné, nélkülösebbé, úgy
 hámlott le rólam a nőiség csillámló
 hamva, szemed sugarának visszfénye.
 Csak álmomban ápoltam bőrömet
 kilövellő férfigagod háncs-illatú
 kenőcsével... – – –
 Sziklává kövesedtem – te tengerek nyaldosó
 hullámain edzeted izmaid.
 S mindkettőnket kimart a só.
 Hát így. Most, nem megbékélve veled,
 de feledve a múltat, meghalok.
 Nem akarom tudni, van-e még könnyed.
 Minden, aminek értelme volt, érted
 volt. Nem volt értelme semminek.

A tollnok ágál

Ami költött, csak az valódi.
 Csak az teremthet, aki lódit.
 A testet-öltésben csalódni:
 visszfényében vigasztalódni.

Julia néni s Mariótok
 nekem a létükkel adósok.
 Nekem csattantak el a csókok,
 csak nekem: én vagyok a tollnok!

Vágyaikat is én találtam
 ki, én voltam a vers, a fátum,
 a könny, a nyál, az ejakulátum,
 széttárt ölébe én omoltam

és visongtam: Julia néni
 én vagyok, s bálványa: a férfi
 is én, én, én, a tollnok. Írni
 rendelt az Úr; mesélni, sírni,

a hőseimmel halni önként,
 hogyha a felajzott közönség
 testemet áldozatnak lökné
 oda, hol feledés: öröklét

a jussom. Üdvivalgás, átok
 kísért váltva, hisztériátok.
 Legyél te, ezerfejű, áldott,
 megfeszítetted a Megváltód.

Én begubózom múltjaimba,
 vissza a legvalóbb hamisba.
 Hőseim lelke sajt: a mintha.
 De tollamba száradt a tinta.